

Aldersrenteforslag, saa er der kommet Gang i Støvlerne, nu kan man give betydeligt mere. Selve Satsen for gamle Mennesker paa Landet var i dette Forslag 640 Kr., hvad der jo ikke er meget over den nugældende, idet der intet Dyrtidstillæg vilde være, eftersom Satsen var fastsat under Hensyn til et Dyrtidstillæg paa 702 Kr., og vi kommer vel nu til Oktober ned paa et Beløb af 594 Kr., saa der vilde intet Dyrtidstillæg være. Naar man saa ser paa, hvor meget disse gamle Mennesker maatte have selv og endda kunne faa Aldersrente, saa forbavses man ved at se, at man i Forslaget i saa Henseende saa bort fra en egen Indtægt paa 900 Kr.; man skelnede ikke en Gang imellem, om det var en Kapitalindtægt eller en Arbejdsindtægt, hvad der i Virkeligheden havde til Følge, at to gamle Mennesker paa 60 Aar, to Ægtefæller, ude paa Landet kunde sælge deres Ejendom og blive Ejere af en Formue paa 30 000 Kr. med en Renteindtægt paa 1 500 Kr. — det var deres eneste Indtægt — og endda oppebære en Aldersrente paa 265 Kr. Jeg har tidligere sagt, at det kunde være meget rart for dem, der skulde have denne Aldersrente, men det vilde være ulige mindre rart for dem, der skulde betale den, thi det vilde ganske simpelt betyde, at den største Part af hele Arbejderklassen vilde komme til at svare Skat i Form af Aldersrente til Mennesker, der havde en betydelig større Formue og en større Indtægt end den. Det vilde ligeledes være umuligt at overse, hvor stort et Beløb det finansielt vilde betyde for Samfundet, og jeg har tidligere sagt, at det vilde være umuligt for Samfundet at bære en saadan Byrde.

Men der er en Mærkelighed til, der viser os, hvilken Planløshed og Principløshed der har været i hele denne Politik. Thi gaar man lidt længere tilbage i Tiden, til Aaret 1915, ser man, at paa det Tidspunkt vilde man skaane alle med store Indtægter for et Skattepaalæg. Man vilde give Formuerne en Beskatning, og man vilde begynde med at beskatte Formuer paa 10 000 Kr. og derover, ganske vist kun med $\frac{1}{10}$ pro mille, saaledes at det kun blev 1 Kr. mere, man skulde betale i Skat for Formuer paa 10 000 Kr. Dette fik vi fra vor Side imidlertid afværget ved at vise, at der var henimod 5 000 saadanne smaa Kapitalbesiddere, der havde en saadan Formue, men som ikke havde en Indtægt, der oversteg 800, 700 og 600 Kr., henholdsvis for Københavns, Byernes og Landets Vedkommende, med andre Ord Mennesker, der ikke havde saa store Ind-

komster, at de svarede Indkomstskat til Staten. Altsaa, i 1915 vilde man give de smaa Formuer paa 10 000 Kr. et Skattepaalæg, men i 1920 vilde man give dem, der havde en Formue paa 30 000 Kr., en Aldersrente paa 265 Kr. Jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke finde Plan eller Princip i en saadan Lovgivning. Nej, jeg tror sikkert, det skal vise sig, at jeg har Ret i, at den nugældende Aldersrentelov nok skal staa sin Prøve i det lange Løb og vise sig at være afpasset efter de rigtige Principper.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde videre i en politisk Bemærkning, at hvis Venstre mistede sin parlamentariske Basis, saa vilde Socialdemokraterne danne Regering, for saa vidt det radikale Venstre vilde yde dem den fornødne Støtte til Dannelsen af en parlamentarisk Basis. Ja, den Udtalelse er ikke overraskende, den er lige til, det var, hvad man vidste i Forvejen. Men det interessante, det bliver saa: Hvad vil da de Radikale? Dette Spørgsmaal skal jeg imidlertid lade ligge foreløbig, indtil jeg fremsætter nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Rode. Dette ærede Medlem sagde blandt andet, at Grunden til, at § 26 stillede sig saa gunstigt, var den, at der var solgt en hel Del Byggeobligationer og Husmandsobligationer, hvorved Indtægten paa § 26 var blevet betydelig større. Det er jo ganske i sin Orden, og Forklaringen derpaa er den, at de store Forskud, som man i disse Aaringer har staaet med i Retning af Udlaan, de begynder nu at vende tilbage, saaledes at der er Obligationer at sælge; derigennem kan man altsaa skabe Grundlag for en Formindskelse af Udgiften paa § 26, idet disse Laan nu vender tilbage igen som Indtægt, medens de i sin Tid har virket paa Statsregnskaberne som en Udgift. Dette er ganske naturligt, der er ikke noget mærkværdigt i det; der foregaar ikke noget stærkere Salg af dem, end det hidtil har været Tilfældet. Men det er først efter, at denne Regering kom til, at de rigtig store Udlaan fandt Sted, det er dem, der nu vender tilbage og i Fremtiden successivt vil vende stærkere tilbage. Dér er altsaa ogsaa Beviset for, at vi nærmer os til paa Formueparagraffen sammen med Driftsregnskabet at faa en samlet Balance. Men jeg maa gøre det ærede Medlem Hr. Rode opmærksom paa, at han gør sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han tror, at jeg har sagt, at Laan og Tilskud er opført under Driften. Jeg har udtrykkelig sagt, at Til-